

for Folk, som ere paa det Stadium, at de ikke kunde blive optagne paa Sanatorier eller som for Tiden ikke egner sig til Sanatoriebehandling. For at egne sig til Sanatoriebehandling skal vedkommende helst være fri for Feber og i Stand til at kunne sine Spasereture ude i Anlægget, og først naar en Patient ved Ophold paa et Sygehus er naaet saa vidt, egner han sig til at komme paa Sanatorium. Men Sygehuset skulde ikke have det Stempel, at de Folk, som kom paa det, kun vare Folk, som ikke kunne helbredes, thi, som jeg før gennem Statistik paaviste, er det sikkert, at selv af Folk paa et mere fremskredent Stadium kan en Del frelses, hvis de faa den rette Behandling.

Jeg kunde ogsaa have Lyst at omtale Punkt 5, Plejehjem for Lungetuberkulose. Jeg kunde ønske, at det kom til at omfatte et Rekonvalescenthjem for Folk, som vare udskrevne fra Sanatoriet som helbredede eller bedrede; der er mange af dem, som, naar de komme fra Sanatorierne og komme til Hjemmet med de mindre Værelser og den mindre gode Ernæring, straks skulde begynde at optage Arbejdet for Familiens Eksistens; saa kan der ikke blive Raad til, at vedkommende kan faa en bedre Kost, og denne bratte Overgang vil virke nedbrydende paa mange af dem, som alt have opnaaet Helbredelse. Hvis derimod vedkommende Patient, naar han bliver udskreven fra Sanatoriet, kan komme til at gaa en Maaned eller to paa et Rekonvalescenthjem, vil meget være vundet ved et saadant Overgangsstadium fra Sanatoriet til det daglige Arbejde, og der vil derved blive lagt et sikrere Grundlag for dem, der komme ud fra Sanatoriet.

Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) nævnte i Gaar, at f. Eks. syge, som vare ansatte i Statens Tjeneste — jeg tror, det ærede Medlem ogsaa nævnte Postbude — ikke skulde udføre deres Funktion mere. Ja, Postbudene tror jeg nu ellers ikke ere de farligste i saa Henseende. Nej, Faren ligger mange andre Steder i det private Liv. Tænk f. Eks. blot paa en Bagerjomfru, som gaar med Tuberkulose. Der er der meget mere Fare for, at Smitten kan føres ud. Men det er nu en Gang saaledes, at der er mange, som gaa med Tuberkulose maaske i Aaringer uden at vide af det. Hvorledes skal det gaa med disse Mennesker, som gaa og spytte rundt omkring og derved føre Smitten videre? De vide ikke af, at de ere syge, og de ere undertiden meget mere farlige end dem, som have været under

Lægebehandling eller under Sanatoriebehandling, thi den sidste Slags Folk har lært, hvorledes de skulle leve for ikke at overføre Smitten til andre.

Med disse Ord vil jeg anbefale disse Lovforslag til Tingets velvillige Modtagelse, og jeg vil takke den højtærede Justitsminister for, at han har forelagt disse Lovforslag. Da jeg for 4 Aar siden blev udskreven som helbredet for Tuberkulose, slog den Tanke ned hos mig: ja, nu har du faaet dit Helbred igen, men det er, fordi du havde Midler dertil, men hvor mange fattige gaar der ikke omkring derhjemme, som have samme Krav paa Helbredelse som du, hvor mange mindre bemidlede gaar der ikke derhjemme, som kunde naa det samme Resultat som du, hvis de havde Midler! Ved disse Lovforslag ere vi naaede et Skridt videre fremad mod Maalet. Jeg kunde ligesom de foregaaende Talere ønske, at vi bleve staaende ved de Trefjerdedels Tilskud, som staa i Kommissionsbetænkningen, og jeg vil meget henstille til den højtærede Justitsminister, om det ikke skulde være muligt at naa dertil.

J. H. Jensen: De, der i Gaar have udtalt sig om de foreliggende Forslag, vare jo væsentlig ærede Medlemmer, der have været Medlemmer af Kommissionen. Og da Forslagene jo ere byggede paa Grundlag af den Beretning, som Kommissionen har afgivet, er det jo ganske selvfølgelig, at de gave Forslaget deres Tilslutning. I Dag synes jo Talernes Række at skulle begynde med saadanne, der have stiftet mere eller mindre Bekendtskab med denne Sygdom paa nært Hold. Den første ærede Taler sluttede med, at han personlig havde været i Sygdommens Vold og for 4 Aar siden var bleven udskrevet af Sanatoriet som helbredet. Det er heldigvis ikke faldet i min Lod personlig at have været angrebet af Sygdommen, men desværre har jeg haft den inden Døre, set, hvordan den med langsom, men sikker Haand har ført sit Bytte mod Døden. Ved saaledes at betragte Sygdommen indenfor min Familiekrede er jeg uvilkaarlig kommen til at spørge: Er der intet at gøre for at bekæmpe den? Den Gang stode vi desværre med den almindelige Formening, at enhver, der var angreben af Lungetuberkulose, var dødsdømt, Lægerne behandlede vel Sygdommen, men det gik, som den første ærede Taler udtalte, i de fleste Tilfælde saaledes, at skulde Lægerne dræbe Tuberkelbacillerne, fik Patienten samme Skæbne. Det hørte til de store Sjældenheder, at de,